

גליון קל"ו ויקרא תשע"ו

גליון טבועי

אורחות אמונים

ניצוצי אורות לתורה ועבודת השי"ת וחסידות, פנאר תורתם של רבותינו הק'

אור האמונה

פנינים יקרים ופתגמים קדישין
בעניני הפרשה
מלוקטים מתורתם של רבותינו הק'

משה רבינו ע"ה היה כדוגמת המלאכים שבטלים ממציאותם לאחר השליחות

ויקרא אל משה וגו'. איתא במדרש (ויק"ר פ"א, א') רבי תנחום בר חנילאי פתח ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. - נראה לבאר בזה ענין א' זעירא שבתית ויקרא, כי הנה מצינו אצל המלאכים אשר נבראו לצורך איזה שליחות, ובשעה שהם עדיין עושים דברו יתברך, אז הם גיבורי כח, והדר כשגמרו השליחות לשמוע בקול דברו, כבר בטלים הם ממציאותם. ועל דרך זה יש לומר גבי משה רבינו ע"ה, דבתחילת הקריאה נאמר ויקרא אל משה ועדיין היה לו מציאות והוזכר שמו, אבל אחר הקריאה כאשר וידבר ה' אליו, היה מזעיר את עצמו יותר ויותר עד שנתבטל במציאות לגמרי, ואפילו לא נזכר שמו, והוא כדוגמת המלאכים שלאחר השליחות בטלים ממציאותם, ודו"ק.

(כ"ק מרן רביה"ק זיעועכ"א)

עולה המכפרת על המחשבה נאמרה תחילה, כי על ידי עקירת המחשבה לא יבוא שוב לידי מעשה

אם עולה קרבנו. התחיל הכתוב בעולה המכפרת על המחשבה, ולא בחטאת המכפרת על עצם החטא. והטעם לכך אפשר לומר כמו שכתב אאמו"ר

זצוקללה"ה בספרו טהרת הקודש מאמר תשובה בהתבוננות שכאשר האדם שב בתשובה, אל יסתפק בעצם התשובה, אלא יחקור וידרוש היאך בא לידי חטא כזה, ויעקור את שורש החטא, וכמו שפירש בספה"ק נועם אלימלך את אמרם ז"ל (ע"ז מה, ב) העוקר ע"ז צריך לשרש אחריה, שהבא לשוב בתשובה צריך לדרוש ולחקור את שורש העבירה, ועליו לשוב תחילה. ומובא בטור או"ח סי' א' יהודה בן תימא אומר הוי עז כגמר וקל כנשר רץ כצבי וגביור כארי, ופירש קל כנשר שיהא קל לעצום את עיניו מראות ברע, כי העין רואה והלב חומד וכלי מעשה גומרי, ועל כן תחילת הקרבן צריך להיות על המחשבה, הרמוזה בקרבן עולה, כמו שכתוב והעולה על רוחם היו לא תהיה, ועל ידי שיעקור את המחשבה לא יבוא שוב לידי מעשה.

(כ"ק מרן רביה"ק זיעועכ"א)

שבת זכור

כתיב ראשית גויים עמלק ואחריתו עדי אובד, ופירשנו בזה שעמלק הרשע מתגבר על האדם בתחילה, אבל צריך לדעת שכל כוונתו הוא ואחריתו עדי אובד, דהיינו שסופו לאבד את האדם מב' העולמות. ועפ"י הנ"ל אפשר לפרש עוד ראשית גויים עמלק, פי' עמלק הרשע

מתגבר על האדם בדבר קטן בענין ראשית שהיא המחשבה, ובאמצעות זה ואחריתו עדי אובד, שע"ז הוא גורם לאבדו לגמרי מן הקדושה.

אכן בבוא שבת קודש הזמן מוכשר להתגבר על כח עמלק, וכמובא בפרקי דר"א (פרק מ"ג) אמר להם משה זכור את אשר עשה לך עמלק, היאך יתקיימו שניהם זה זכור וזה זכור, אמר להם לא דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ, זה כוס וזה כוס, זה זכור לשמור ולקדש את יום השבת, וזה זכור להשמיד ולהכרית את כל זרעו של עמלק.

המשל מבואר כי האדם שיש לפניו שתי כוסות, אחד כוס של חומץ מעלה סרחון, ומצד שני יש לפניו כוס של יין משובח המעלה ריח נעים וטוב, הריהו מסלק מלפניו את הכוס של חומץ ולוקח את כוס היין, וכמו כן בבוא שבת קודש שהוא נותן ריח נעים וטוב, נוכח האדם לדעת שכל פיתויו של עמלק הרשע הם כמו כוס חומץ ומעלים סרחון, ואינם שוים כנגד נועם קדושת השבת, ומיד הוא משליך מלפניו את התאוות הרעות המשולות לחומץ, ולוקח לעצמו את קדושת השבת המשולה לכוס של יין.

(כ"ק מרן רביה"ק זיעועכ"א)

אור חיים

שיחות קודש ופנינים יקרים
מכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה
בעל ה'חוקי חיים'

ליל שב"ק ויקרא - זכור-

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר. ובזוה"ק (ח"ב דף ד ע"ב) ר' שמעון פתח (שה"ש ב יב) הנצינים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו וכו', עת הזמיר הגיע [פי' מלשון לזמר עריצים], עידן לאעקרא שולטנותא דרבברי עמין דלא ישלטון בהו בישראל בשעתא דאתקם משכנא, וקול התור נשמע בארצנו דא ארץ דלתתא דאחסנו ישראל על ידא דיהושע וכו', עיי"ש. והיינו שבשעה שהוקם המשכן בקשו כוחות הס"מ לשלוט בבני ישראל אבל הכריתם שלא יוכלו לשלוט בהם.

ובכדי לבאר זאת נקדים בדברי רש"י הק' שפירש לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיה ג, א) וקרא זה אל זה, אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר (במדבר כג, ד) ויקר אליהם אל בלעם. ולכאורה לפי"ז יקשה מדוע נאמר א' זעירא בויקרא, ועוד צ"ב דלאחר אומרו ויקרא אל משה, מדוע הוצרך לחזור ולומר וידבר ה' אליו.

ואפשר לומר דהנה חז"ל אמרו (תנחומא עקב סי' ד') בפסוק (דברים ז, יז) כי אתם המעט מכל העמים, בזכות שאתם ממעיטים עצמכם לפני פליכך אני אוהב אתכם.

ובזה יתיישבו הדקדוקים כי בסוף פרשת פקודי נאמר (שמות מ, לד) ויכס הענן את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וגו'. ולכאורה יקשה שהרי בשעת מתן תורה כתיב (שם כד, טו) ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר וגו', ומדוע בשעת הקמת המשכן לא היה יכול להיכנס בתוך הענן. אך עפ"י מבואר דבהיות שהוסיף הקב"ה למשה גדולה על גדולתו, לכן המעיט עצמו יותר ויותר ולא הרהיב עוז להיכנס בתוך הענן, עד אשר ויקרא אל משה, פי' בלשון קריאה כאדם העומד מרחוק ועדיין לא נכנס, ולכן היתה הקריאה של חיבה, ומבואר ענין א' זעירא שהוא מפני שהמעיט משה את עצמו ולא נכנס בתוך הענן, ולכן חזר ואמר וידבר ה' אליו, כי הקריאה היתה בכדי שיכנס בתוך הענן ורק לאחר מכן דיבר ה' עמו.

והנה החיד"א ביאר את מאמרו הכתוב ויקרא אל משה וידבר ה' אליו, שלכל אחד יש גוף ונשמה, אך משה רבינו זיכך את גופו עד שנחשבה כמו הנשמה, והוא ויקרא אל משה היינו לנשמתו, שהרי נפש חיה הוא שמו, ולאחר מכן וידבר ה' אליו, היינו לגופו ונשמתו שהיו מאוחדים כאחד, עכדה"ק.

ואפשר לומר עוד עפ"י מ"ש חז"ל (זוהר ח"ב כא, א) משה והר סיני כשנראו זה עם זה דלג עליו וכו' ואותו היום נתרשג ההר למול משה, וכיון שראוהו שנכנס לתוכו ודלג בו עמד ההר מלמד ששמחים היו זה עם זה. והיינו משום שהיה הר הנמוך בעולם, וכן משה היה ענו מאוד מכל האדם. וע"ז הדרך אפשר לפרש ענין א' זעירא, כי בראות קוב"ה כבי' את משה רבינו ע"ה שהזעיר את עצמו, אזי הזעיר כבי' קוב"ה עצמו כנגדו, וזהו אומרו ויקרא בא' זעירא פי' שהקב"ה כבי' הזעיר עצמו מחמת משה, ואומרו אל משה, פי' אל הוא מלשון חיבור, והיינו שכל אלו המתחברים עם מידתו של משה להזעיר את עצמם, ומתקשרים בשרוש נשמת משה רע"מ קדישא, להם וידבר ה' אליו, פי' לאלו המתנהגים כן מדבר עמהם הקב"ה ואומר להם, מאהל מועד, פי' אפילו שהנכם נמצאים במדינה גבוהה רק לזמן מועט, בכל זאת לאמר, פי' שתאמרו לפני תמיד דיבורים, אם פרק משניות או פרקי תהילים, כי הנני חפץ כבי' לשמוע דיבורים ממכם.

וענין זה הוא אצל בת קול היוצאת כל יום מן השמים ומכרזת שובו בנים שובבים (זוהר ח"ג דף קכו ע"א), ופירש האריז"ל שכל איש ישראלי שומע את הבת קול, רק הצדיקים מרגישים זאת יותר, ושאר האנשים מרגישים אותו רק בהרהור קול, ובת קול זה הוא הדיבור שהקב"ה כבי' מדבר אל כל אחד מישראל שיאמר דיבורים לפניו ית'.

ועפ"י הג"ל יתבאר ענין קריאת פרשת זכור, שהרי כל הענין האמור של שפלות רוח הוא היפך דרכו של עמלק הרשע, שהרי ר"ם בגימטריא עמלק"ק, שהוא ענין גאות של אני ואפסי, וע"ז נאמר (שמות כה יז) זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים אשר קי"ך בדרך, היא הקרירות שקירר את בני ישראל לאחר יציאת מצרים והכניס בהם גאות.

והנה בפרשת בהעלותך כתיב (במדבר יא, ד) והאפססוף אשר בקרבו התאוה תאוה, ופירשו במדרש (במדבר פט"ו, כ"ד) שהכוונה על שבעים זקנים, ולכן לפני פרשת ויבא עמלק, נאמר (שמות יז, ב) ויב העם עם משה ויקרא שם המקום ההוא משה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' לאמר היש ה' בקרבנו אם אין.

וטעם הריב היה כי אסף משה רבינו ע"ה את כל הזקנים שהם היו הסנהדרין, ובהיות שהיו למדנים והיו יודעים את כל הש"ס, לכן כשקרא להם משה העלו בדעתם שגם בזכותם יצא מים שהרי הם יודעי ש"ס, וזהו אומרו היש ה' בקרבנו" שהוא בגימטריא ש"ס, ואומרו א"ם אי"ן בגימטריא אמונה, והיינו שעל ידי גאותם נחלשה כח אמונתם בהש"ת. וכאשר הגיעו לידי גאות והתנשאות מיד ויבא עמלק וביקש להתחבר עמם כי גם הוא בא בכח גאות של אני ואפסי, ומשא"כ במשה רבינו ע"ה נאמר ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש, והיינו שהיה ענו מאוד והרגיש שאין לו כלום מעצמו כי אם כח האמונה תעמוד לו, ומה הטעם בפרשת חוקת כשנצטוו משה לדבר אל הסלע כבר לא לקח עמו את זקני ישראל שלא יבלבלוהו בגאות לבם, כי אם הקהיל את כל העדה (במדבר כ ח).

והנה שורש הגאות נובעת מטפשות הדעת, ובכדי לבטל זאת צריך להגיע להשפעת הדעת. ובהו מבואר הא דאיתא בפרקי דר' אליעזר (פרק מג) אמר להם משה זכור את אשר עשה לך עמלק, אמרו לו היאך יתקיימו שניהם זה זכור וזה זכור, אמר להם לא דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ, זה כוס זה כוס, זה זכור לשמור ולקדש את יום השבת, וזה זכור להשמיד ולהכרית את כל זרעו של עמלק. - וביאור הענין הוא שהיו בני ישראל תמיהים ושואלים רבש"ע האין אפשר לקיים את שני זכירות הללו, והלוא זכירת שבת מביאה לידי שמחה, וזכירת מעשה עמלק מביאה לידי עצבות ומרה שחורה, ואמר להם משה לא דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ, זה כוס זה כוס, פי' כוס חומץ של עמלק הרשע מביאה לידי גאות, ואילו בשבת שותים מכוסו של משה רבינו ע"ה שנאמר בו (במדבר יב, א) ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, שבכל שבת משפיע משה רע"מ קדישא מדעתו השפילה על בני ישראל, ובהו נתבטל כוס חומץ של עמלק הרשע שורש הגאות. ולזה הטעם קוראים פרשת זכור דייקא בשבת, כי על ידי השפעת דעתו של משה בשבת מתבטל כח גאות של עמלק הרשע הנובע מטפשות הדעת.

ועל כן נרמז בשמו של עמלק"ק שהוא ר"ת ע'צמיות, או ע'צבות, מ'רה שחורה, כי כל המידות הרעות שבאדם נובעים מן הגאות ועצמיות, וסובר תמיד שחסר לו כך וכך, ומגיע לו כך וכך, וע"ז הוא תמיד במרה שחורה, ומשא"כ כאשר האדם שפל בעיניו הריהו שמח בחלקו. ל' רומז על ל'שון הרע, או ל'יצנות, שבאמצעותם מבלבל את האדם ע"י שמביאם לידי גאות, וע"ז כתב הרמב"ם (עי' הל' תשובה פ"ד ה"ה) שעל לשון הרע ומדות רעות צריך לשוב יותר משאר עבירות החמורות, ועיקר העיקרים שמביאו לידי ק'דירות, וכמובא באור החיים הק' בפסוק ואתה עייף ויגע וגו', וזלה"ק: עייף עדיין משעבוד מצרים ויגע מטורח הדרך וכו', והעיר הכתוב בטעמים שמשינאים אותו בליבו וכו', ודבר המעמיד כח נעלם ואין נעם, מה שלא היה כן בשאר כל המלחמות שמלבד שלא ייעפו ולא ייגעו במלחמות עוד לבם כולם צדיקים יראי אלקים נמוכי לב, עכלה"ק. - והיוצא מזה כי עיקר מחיית עמלק היא על ידי לב נשבר. ועל כן אמרו חז"ל בפסוק (דברים ג, א) שמע ישראל אתם קרבים וגו', אפילו אין בכם זכות אלא אמירת שמע ישראל ראויים אתם להינצל, והיינו כי זכות ההצלה במלחמה היא על ידי שיחשוב האדם שאין לו שום זכות כי אם אמירת שמע ישראל.

ודבר זה מרומז במדרש תנחומא (פי תצא סי' ה') זכור את אשר עשה לך עמלק. ר' תנחום בר חנילאי פתח, זכרונכם משלי אפר לגבי חומר גביכם (איוב יג יב), אמר הקב"ה לישראל, אותם שתי זכרונות שהזכרתי לכם בתורה תמחה את זכר עמלק (דברים כה יט), מחה אמחה את זכר עמלק (שמות יז יד), תהיו נזהרים בהם, משלי אפר, אם זכיתם אתם בניו של אברהם שהמשיל את עצמו באפר, דכתיב ואנכי עפר ואפר (בראשית יח כז), ואם לאו לגבי חומר גביכם, התקיים עצמכם שטענכם משנתיים מצרים, דכתיב (שמות א יד) וימרו את חייהם וגו' בעבודה קשה בחומר ובלבנים. עכ"ל. - והיינו כמו שביארנו דעיקר מחיית עמלק היא על ידי שפלות רוח, ולכן הסמיכו במדרש את הפסוק זכרונכם משלי אפר, דהיינו שתזכרו את מעשה עמלק שביקש להכניס בכם גאות, ותהיו משולים לאפר בשפלות רוח כמו אברהם אבינו ע"ה שאמר ואנכי עפר ואפר, ובהו תמחקו זכרו של עמלק.

ובזה נבוא לפרש את מאמרו הזוהר פתח ר' שמעון הנצינים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וגו', פי' שבפסוק הקודם נאמר כי הנה הסתו עבר הגשם חלף הלך לו, ופירשו בתיקוני זוהר (דף קמד ע"א) כוונת הכתוב כי הנה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנו דאומין הגשם חלף הלך לו שלטנותא דערב רב. וע"ז גמר אומר הנצינים נראו בארץ, פי' שזמן זה יהיה בשעה שיתנוצצו הניצוצין קדישין, הם הבעלי תשובה שיעצמו מתוך הארץ, דהיינו מתוך הארציות של נ' שערי טומאה, ובשעה זאת של התגלות הדעת בעולם ימחה זכרו של עמלק. וע"ז אמר עת הזמיר הגיע עידן לאעקרא שולטנותא דרבברי עמין דלא ישלטון בהו בישראל, פי' שימחה מעמלק, את כל העמלקים מן העולם, וכידוע דאומות העולם והערב רב יונקים מעמלק, ובהו יתקיים כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

ואפשר לרמוז לן זה בפסוק ע"ת הזמיר הגיע, שהוא בגימטריא למחוט"ל כ"ל עמלק"ם, וכן ע"ת עה"א והתיבה והכולל בגימטריא דע"ת, והיינו שעל ידי מחיית עמלק יתא מלאה הארץ דעה את ה' (ישעיה יא ט), וזאת תהיה על ידי לימוד התורה בעונה ושפלות רוח כנרמז בא' זעירא כנ"ל, והוא אומרו וקול התור נשמע בארצנו, שהוא בורה שבעל פה כמבואר בזה"ק (ח"א דף רטו ע"ב), וכמו שפיראם בדרך האחרון שב"ה נתרבה לימודו בכל העולם, ובזכות זה יעזור השי"ת וימחה שמו של עמלק במהרה בימינו אמן.

אור התורה

שיחות קודש ופנינים

מכ"ק טע"ד אדמו"ר עט"ר שליט"א

ליל שב"ק ויקרא - החודש תשע"ה-

מכח הצמצום של מועד"ה וזה להשיג ולהשפיע על רבי עקיבא בבחינת יוקר אלו תפילין

ויקרא אל משה וידבר אלו"ה מאוהל מועד למשה דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכנס קרבן לה' מן הבמה וגו' תקריבו את קרבנם. כבר דקדקו בפסוק זה בווזהר הק' ובס"ח למה נכתב תיבת ויקרא' עם א' ועירא, וכל שלטי הגבורים ראשונים ואחרונים מפרשים כפי דרכם בקודש. ובבעל הטורים פירש שמרוב ענותנות של משה לא רצה לכתוב אלא ויקר כדרך שנאמר בבבלם (מגדבר כג. ד.) כאלו לא נראה לו השם אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב גם באל"ף, וכתבה קטנה.

ובפתח הדברים נקדים דברי הרה"ק מאפטא זיע"א בספרו הקדוש אוהב ישראל על מה שנכתב כאן ויקרא' באל"ף ועירא, יחד עם טעם וסוד של א' רבת", בתחילת ספר דברי הימים (א' כ. א) המתחיל 'אדם שת אנוש. והנה ידוע דבאורייתא ברא קב"ה עלמא וכו', ואלף הוא הראש לכל יתר אותיות אשר אלופו של עולם גנו וטמיר בגוויה. והנה בספר דברי הימים מתחיל לחשוב סדר בריאת העולם ויקרא הדורות מראש וכו', ולזה כתוב שם א' ורבתא וכו', וסוד א' ועירא דווקרא' אל משה, הוא ענין אחר וכו', דלפי שהיה צריך לדבר אתו עמו מגיעים הזמן וההנהגה, ובפרט מעשה הקדושתא בהם באים לכפר על החטאים והעוונות של בני האדם וכו', ולזאת כביכול איהו דאדער גרמיה כדי לדבר עם באים רבתי ע"ה בזה הענין מעולם הזמן והמועד. ולזה א' של ויקרא' הוא זיע"א. וממה כי לאשר כי בוודאי לפי ערך רוב גודל בחינתו ומגידותו של משה רבינו ע"ה היה יכול הבורא להכליל דיבוריו הק' אלו כביכול מעולמות עליונים הק', לכן נשארו אלו המוחין קדישין אצל משה רבינו ע"ה במקום הנהגתו תפילין, בסוד אורות מקיפים. וזה ויקרא, כדו"ל (מגילה ט"ז ע"א) ויקר (אסתר ט. טו), אלו תפילין, עכלה"ק.

ונראה להוסיף על דברי קדשו בדרך אפשר, כי אכן ע"י בחינת ויקר אלו תפילין דמאי' עלמא כבי', בבחינה זו הגיע משה לידע ולהשיג כל מה שתלמידו ותיק עתיד לחדש (יחזש"מ פאה פ"ב, ה"ב), וזה יעלה בקנה אחד עם מה שאמר חז"ל (מנחות כט. א.) בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו רבש"ע מי מעבך על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתידי לדרוש על כל קוק וקין תילין תילין של הלכות אמר לפניו רבש"ע הראה לי אמר לו אחר לאחור וכו' אמרו לו תלמידיו דבר מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני וכו' עיי"ש.

והנה דרשו חז"ל (מגדבר פ"ט, ו.) בפסוק (איוב כ. ט) וכל יקר ראתה עינו, זה רבי עקיבא. - ולפי האמור במבואר, כי כל זה השיג משה רבינו בזה החלק שצמצם והשפיל את עצמו בא' ועירא דברי בעל הטורים הנ"ל, ומכאן זה וזה להשיג בחינת ויקר אלו תפילין דמאי' עלמא, וזה השפיע על רבי עקיבא שנאמר בו יוקר ראתה עינו, שבימי הבינה של ארבעים שנה השיג את חלק יקר התורה של חמשים שערי בינה אשר התקדשו תלמידיו ורבי שמעון בר יוחאי שעל ידו נתגלו סתרי תורה.

מפני הפרישות של משה נכתב בו א' ועירא

והגה"ק מבלאזוב זיע"א בספרו צבי לצדיק נקט בדרך אחרת ודקדק על אומרו וזה עומד דייקא, ויהי בפרשה הקודמת כבר נאמר מעל הכפורת מבין שני הכרובים וידבר אליו. ואם על תיבת לאמר עמדו להבין מה הוא זה דהא נאמר תיכף דבר אל בני ישראל וכו'. ודרשו רז"ל כמה דרשות על זה. - ועוד יש להוסיף ולדקדק למה אמר כלל ויקרא אל משה וידבר ה' אליו. והיה יכול לומר וידבר ה' אל משה וכלל בכל הציניים.

ופירש הרה"ק מבלאזוב בצבי לצדיק בזה"ל: ולפענ"ד יש עוד מקום לומר על פי דבריהם ד"ל במדרש שברך כאן חז"ל: ויקרא אל משה וגו', מה כתיב למעלה כאשר צוה ה' את משה, משל למלך שצוה לעבדו לבנות לו פלטין, על כל דבר שהיה בונה היה כותב עליו שמו של מלך, כך בשעה שאמר לו הקב"ה למשה עשה לי משכן, על כל דבר דובר שהיה עושה היה כותב עליו כאשר צוה ה' את משה, אמר הקב"ה לך הכבוד הזה עשה לי משה ואני מבפנים והוא מבחוץ, קרא לו ליכנס לפני ולפנים, לך קרא ויקרא אל משה, עד כאן דבריו. והוא ממש דברי הכתוב עצמו ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד, וזה לזה לאמר לו דייקא, והיינו יען שכתב על כל דבר דובר שבאוהל מועד כאשר צוה ה', לכן כן קרא לך הכבוד הזה עשה לי משה ואני מבפנים והוא מבחוץ, קרא לו ליכנס לפני ולפנים, לך קרא ויקרא אל משה, עד כאן דבריו. והוא ממש דברי הכתוב עצמו ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד, וזה לזה לאמר לו דייקא, וגם לאמר ויקרא דו"ק הטיב. - או יאמר ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד וגו', ולתריך הדקדוקים הנ"ל וכו', ולפענ"ד יש לתרץ כל זה בחזק מחמת על פי הדיעות אשר האות א' דווקרא נמסר לכתוב בא' ועירא, וכבר נאמרו ונשנו הרבה טעמים על זה וכו'. והנה מצאתי בליקוט הראובני שיש וזוהר הק' שהטעם הוא לפי שמשה היה שלם בשלימות בכל דבר ואופן, רק מעט היה לו לפי שפירש מאשתו, עד כאן דבריו. ואם אמנם שהדבר ההוא משולל הצד מאד, אולם על כל פנים מובן בזה מה שנכתב בתחילת ספר דברי הימים 'אדם באלף רבתי, כי ידיעת ההפכים בשוה כמו שנכתב כאן א' ועירא בשביל שפירש מאשתו כנ"ל, כמו קן נכתב שם באלף רבתי לפי שקאי על אדם אשר הוא באמת מובן בבחינת דו פרצופין בחינת זכר ונקבה כגודע, כן נראה לפי עני"ד. והנה משה באמת עשה זאת מכח קל וחומר מה ישראל וכו' אמרה תורה אל תגשו אל אשה, אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי ובלא קביעת זמן אינו דין וכו' והקב"ה הסכים על זה כמבואר בש"ס שבת פ"ז ע"ן שם. ומתוך מובן ומתורץ גם פרשתנו דווקרא אל משה, הנהגה הכתוב בעצמו כמתאר את משה אשר עשה זאת שפירש מאשתו, שהיה בשביל שנשא קל וחומר בעצמו אשר מוכן ועומד לדיבור יתברך בכל כנ"ל. וזה שיעור הכתוב ויקרא אל משה באלף ועירא דייקא, אשר לא כלאוה מחמת שמץ פנים וחסרון קצת עבור מה שפירש מאשתו כנ"ל, אבל באמת אין שום ענין שמץ ודופי כלל וכלל, יען שכל זה עשה מחמת וידבר ה' אליו, עכלה"ק.

ע"י הפרישות דברי חסדון בדרגת אדם

והנה על דבר קדשו יש להסמיק את דברי חזו"ק (ח"א נה. ב.) דו"ל: זכר ונקבה בראם, ורבי שמעון אמר וזין עילאין אתגליין ביה יתרי קראי, זכר ונקבה בראם למנדע יקרא עילאה רזא דמדימונתא דמנו רזא דמא אתברי אדם, את חזי ברא דאתבריא שמים וארץ אתברי אדם, בהו כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באדם כתיב או תולדות אדם, בהו כתיב בראשית, באדם כתיב ביום הבראית זכר ונקבה בראם, מהכא לך דייקא דלא אשתכח ביה זכר ונקבה, לא איהו דייקא עילאה כדקא חזי, וברזא דמתניתין אוקימנא, את חזי בכל אתר דלא אשתכח זכר ונקבה כחדא, קוב"ה' לא שוי מדווייה בהוואת אדם, ובראכא לא אשתכחו אלא באתר דאשתכח זכר ונקבה, דכתיב ויברך אותם ויקרא את שמם אדם ביום הברא, ולא כתיב ויברך אותם ויקרא את שמם אדם, ונקבה אדם לא אוקי מאלו זכר ונקבה כחדא, עכ"ל.

ובזה מבואר איך חסדון של משה בא' ועירא, כי כל ההשפעות הנשפעים בעולם הזה הוא מכח אדם ודיקא דאשתכח זכר ונקבה, ובלעדיהם לא נקרא בגדר אדם, ומפני פרישותו של

משה נאמר בו א' ועירא.

מפני דביקותו של משה בייחודא שלים של שכינה המדברת עמו הותר לו הפרישות

והנה חז"ל אמרו (שבת פ. א.) נשא משה קל וחומר בעצמו אמר ומה ישראל שלא דברה שכינה עמו? אלא שעה אחת וקבע להן זמן אמרה תורה והיו כוכבים וגו' אל תגשו, אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואינו קובע לי זמן על אחת כמה וכמה. וכן מובא במסכתות קטנות באבות דרבי נתן (פ"ב, מ"ג) זה אחד מהדברים שעשה משה מדעתו (דין ק"ו), והסכימה דעתו לדעת המקום. שבר את הלוחות והסכימה דעתו לדעת המקום. פירש מן אהל מועד והסכימה דעתו לדעת המקום. פירש מן האשה והסכימה דעתו לדעת המקום כיצד אמר מה אם ישראל שלא נתקדשו אלא לפי שעה ולא נודמנו אלא כדי לקבל עליהם עשרת הדברות מהר סיני אמר לי הקדוש ברוך הוא לך אל העם וקדשתם היום ומחר ואני שאני מזומן לך ביום יום ובכל שעה ואני ידע אימתי מדבר עמי או ביום או בלילה על אחת כמה וכמה שאפרוש מן האשה, והסכימה דעתו לדעת המקום וכו', פירש מאהל מועד כיצד אמר ומה אחרן אחי שמשווח בשמן המשיחה ומרובה בבגדים ומשתמש בהם בקדושת א"ל הקב"ה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש, אני שאני מזומן לך על אחת כמה וכמה שאפרוש מאהל מועד פירש מאהל מועד והסכימה דעתו לדעת המקום וכו', עיי"ש.

ולפי אפשר לומר שכל ענין הפרישות שקיבל על עצמו משה, היה תלוי הא ברא בקל וחומר זה שכל שעה ושעה בא אל הדיבור, וכידוע מצדיקים הק' כמו הרה"ק ר' אלימלך מליענסק זיע"א שאמרו עליו צדיק דורו כי צדיקים גדולים היו מאחלים לעצמם לזכר את נשמתם, כמו שהוא זיכך את הגוף, והוא היה דבוק בכל עיתותיו היום ביוקר השלם והיה חיד דבורו, כן משה רבינו התייחד בזה הדיבור בייחודא ומחר ואני שאני מזומן לך ביום יום ובכל שעה ואני ידע אימתי מדבר עמי או חשקה בתורה, ומתריצים אותו כי בעצם הדבר שהיה מדובק ומקושר בתורה הק', לא היה יכול להתעיק דעתו מהתורה הק' לכדי שיהיה ראוי להמשיך לחיות בעולם הזה ולולי התורה הק', ולכן לא היה נחשב אצלו פגם.

וכענין זה מסופר על הרה"ק הדברי חיים מצאנא זיע"א שלעת זקנתו כשנסתלקה הרבנית, צויה באמצע השבעה לבנו הרה"ק משינעווא זיע"א שיחפש בשבילו שידוך, ובנו הרה"ק לא היה לו חשק לזה וכו', ואמר לאבי דהרי רבו הרה"ק בעל עטרת צבי מזידישעו זיע"א, אחר שנסתלקה לו הרבנית, אמר שהוא הולך להתחתן עם התורה הק' ועמה הוא ויחיה, הוא אתה יכול לעשות כן, וענה לו אביו שאם העטרת צבי קידש את התורה הקדושה הרי נעשית אשת איש ואסור לו לקחתה וכו'. - וכענין זה יתכן לומר במשה רבינו ע"ה ייחוד הדיבור אליו גרם לו ענין הפרישות וכדברינו הנ"ל.

הקב"ה כ"ב הויכח את מרים ואהרן שפירשוהו של משה הוא פניו היחיד עם שכינתו ית'
ועל פי זה יבואר מה שדרשו חז"ל בספרי פסוק ונתבר מרים ואהרן במושה וגו', בשעה שאמר הקב"ה למשה ליקח ע' זקנים מירשאל אמרה מרים אשרי נשותיהן של אלו שנתבקשו לגדול, אמרה צפורה אף כי לנשותיהן של אלו שניזונים שדברה השכינה עם אחיך פירש ממני, מיד ונתבר מרים, עיי"ש. - והנה מיד לאחר מכן נאמר אל פה אדרכי בו ומראה ולא בחיית ותמנת ה' יביט. והוא מבואר כדברינו, דבהיות שזכה משה לבחינת ייחוד פנים כנגד פנים, שהוא פה אל פה אדרכי בו שהתנדב משה בשכינה הק' בבחינת ייחוד ק"ק ביר"ק, על כל לא שייך בו שום לזות שפתיים בפני פרישותו, ואם כן ומדוע לא יראהו לדבר בעבדי במושה, ודו"ק.

ובזה מדויק מה שאמר הכתוב לעיל מיניה 'והאיש' משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ועפי"י היסוד הנ"ל של הרה"ק מבלאזוב, שהגדרת אדם שייך לומר רק בדרם ונקבא, ומפני הפרישות כינהו הכתוב בגדר והאיש משה, ולא בגדר אדם, אך העידה התורה שגדולתו הוא במה שהיה עניו מאד מכל 'האדם', אשר צמצם עצמו בא' ועירא להזעיר עצמו מגדר אדם באמצעות פרישותו, וזה מפני גדול שפלות רוחו וענוותנותו, שבכך וזה יליחוד ששלימות עם שכינתו בפניו שהיה אין הקב"ה שוכן אלא בשפלים, והבן.

משה רבינו היה יחיד בבחינת איש וייחוד פנים אל פנים

ועל פי האמור בלאר אלא דאיתא במבואר (ח"א פא. א.) רב ושמאלא חד אמר חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד שנאמר ותחסרוהו מעט מאלהים, בקש קהלת למצוא דברי חפץ, בקש קהלת להיות כמשה, יצתה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת ולא קם נביא עוד בשרא כמשה וכו'.

ויש לומר בזה כי ע"י זה הפגם שפגם משה בדעת התחתון, בזה נתעלה להיות משה איש האלקים, וזהו ותחסרוהו מעט שזה החסרון המעט שלא השיג את שער ה' או גמר לו המהות בבחינת אלקים, שהיה יחי בבחינת האלקים ולא בבחינת אדם, ועל זה יצאה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת ולא קם נביא עוד בישראל כמשה.

והפסוק להלן אמר אשר ידענו ה' פנים אל פנים. ועל פי דברינו יבואר תיבת ידענו מלשון חיבור, לרמן שבחינת היחוד שהיה למשה רבינו ודביקותו בהש"ת, על היה לשון אחד, וכמו שכתב הרמב"ם שהאומר גדול כמשה לוקה, משום שנאמר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ועוד כתב הרמב"ם שבשעה שבאה הדיבור אל משה, וזה לאספקלריא המאירה שקיבל את הדיבור פנים בפנים כנביאים אמורים לא הגיעו לדרגה כזו אלא נפלו על פניהם וכו'. ובהו היה טמון הסוד של אשר ידענו ה' פנים אל פנים.

ומה שנאמר יצתה בת קול ואמרה לו וכתוב 'יושר' דברי אמת. יש להמליץ בזה כי בקש קהלת להיות כמשה שימלא הקב"ה את ימיו ושנותיו למאה ועשרים שנה, וכתבי אצלו (מלכים א' ח-ט) ויתן אלקים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאוד ורוחב לב כחול אשר על שפת הים וגו' ויחכם מכל האדם וגו', ובמשה ואהרן מהאיש מעט עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. והנה כל זה בחינת בינה, וזאת רצה לצלל שיהיו לו מספר ימיו של משה, וזהו שלמה חי' ב' שנה שהוא מנ' ב'ן' הרמוז על בינה, ועל זה יצאה בת קול כי חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה. - והחילוק הוא כי שלמה המלך גם בקיש עם ורחב לבו להגיע גם כן לחמשים שערי בינה, אך דא עקא הדיזת שנישוי הטו את לבבו (שם י"א, ד.), דהיינו שהטו מלבו את בחינת הבינה, ולכן נחסרו משנותיו. ועל זה יצאה הבת קול וכתבי יושר דברי אמת, דהיינו שמשנה נשאר בישרות לבו ולא נטו, ולכן לא קם עוד נביא כמשה, ודו"ק.

משה וזה להנהיג את ישראל מפני עבודתו וליחודא קוב"ה ושכינתיה

ועל פי כל זה יבואר הכתוב ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר, ופירש רש"י שהיה קול לו אליו, כידוע מצדיקים שבכל עבודתם על אדמות כל הייחודים והמצוות ומעשים טובים שלהם היו מעוררים את האהבה והרצון העליון כדי לחבר ולקשר י"ה ביו"ק בייחודא שלים, ומשה רבינו היו כל מעשיו מיוחדים לחבר יחוד זה, ולכן נבחר דייקא משה שהדיבור והקול היה מיוחד אליו בייחוד, ובהו הכח דבר אל בני ישראל, פי מלשון הנהגה ושליחות להנהיג את בני ישראל, לפי שאמרו בראשית לדור לזר שני דברים, ועל זה אמרו רז"ל גם גבי רבי עקיבא שאמר מי שצריך לעם הקדוש יפסע על ראשיו עם הקדוש, רמז בזה, כי מי שיכול להמשיך ולדרוש על כל תג וזמנו מבי רבי עקיבא, להמשיך ההשפעות מעילא לתתא, ולחבר באמצעות זאת אל הכלל ישראל, הוא יפסע על ראשיו עם הקדוש שהם חיים חיים המלכות והשפעות שמתחברים הצדיקים ייחוד ויחזיקו ענין של שם ב"ק ביו"ק.

הצדיקים מיוחדים קוב"ה ושכינתיה וכוונותם נוכח להשפעות ונאולה בחודש תשרי שם ב"ק ביו"ק
הש"ת יעזרו בזכות אלו הצדיקים שחיו כאן למטה, וצדיקים האלו אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, וכוונת זקני הק' הרה"ק מאפטא זיע"א וזרה"ק בעל צבי לצדיק מבלאזוב זיע"א שכל מהותו היה בייחוד קוב"ה ושכינתיה, וכמו שספר קדו"ק וקדו"ק"ה שאמר לו רבו הרה"ק מבלאזוב שלעת זקנתו אפילו אם נרצה לומר איהו דיבור או לעבור איהו שעה בלי חזק בלי אפסר, מחמת שהנפש נתרגלה כבר לך שכל יזי כל שהוא הוא מלא יחודים. - על כן יעורנו הש"ת שהשפעת הצדיקים הללו יושפע עלינו עתה בפרשת החודש שהיה ענין חדשו מעשיכם, ויכלו שבתו החודש הזה לכם, ודרשו חז"ל לכם נתתיה, וכדאיתא במבואר שאמר רבי עקיבא לרבי יהושע אתם אפילו שגוגין ואתם אפילו מזויזין. והרמז בזה, שפאילו יהיה דור שכולו זכאי, או דור שכולו חייב, שגם כלם נתתם בכל אופן שיהיה, שהיכם נוסף לכלל שיהיו שוים יוכלו זה החודש לפתוח את הגאולה וההשפעות והחסדים, ואמרו חז"ל בניסן נגאלו ובניסן תעתיק ליגאל, והש"ת יעזרו שתקיים עד בזה החודש ונאולת עולם שוכנה לעלות לבית המקדש ולהקריב קרבן פסח, שמתחת עולם על ראשינו, כפדות נפשית, במהרה בימינו אמן,

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א - פורים תשע"ה

בנוק המלך, דהנה אדם שפוי בדעתו אם ימכרוהו לעבד ולשפחה כל ימי חייו, אזי טוב לו מותו מחייו, כמו שמסופר איזה השפלות היו בזמנים הקודמים לעבדים ושפחות שאין נראה זאת היום לעינים שטוב היה להם יום המות מיום הולדם, ואם כן מה זה שאמרה ואילו לעבדים ולשפחות נמכרו החרשתי.

אלא יש לומר הכוונה בזה, שאמרה אסתר אחשוורוש, שאם היית נוטל מהם את החירות ומוכר אותם לעבדים ולשפחות, אז אמר הקב"ה עבדי הם ולא עבדים לעבדים, וכמו שהושיעם ה' כבר במצרים, כך יושיענו בוודאי גם עתה, ולכן ביקשה לנצל את הזמן של התעוררות הרצון כדי שתוכל להיות שליח על מחיית זרעו של עמלק בשלימות, ולכן ביקשה גם רק ביום השני ואת עשרת בני המן יתלו על העץ, כי מפני שפתחו לה את הפתח ביקשה שיתלו את בניו וימחו מתחת השמים שלא ישאר מהם שום זכר. ומזה הסיבה יצא ביום המחרת ריוח והצלה ליהודים שניצלו ממות לחיים.

ויעזור השי"ת דהרי בכל שנה ושנה מקיימים בני ישראל מצוות לבסומי בפורייא, וגם פשוטי המון עם מבני ישראל כאשר נכנס בהם יין, אזי יצא סוד, שיוצא שלהבת מפנימיות הלב והם מתרפקים אל השי"ת ומתחננים ומבקשים ממנו ית' שכל הפושט יד לקבל ממנו ית' נותנים לו. וזהו ענין הרצון של קיימו וקבלו היהודים עליהם ודרשו חז"ל קיימו מה שקבלו כבר, שכל אחד קיבל על עצמו עול תורה ומצות, וכל הצדקות והתפלות והתחיות וכל המצות שמקיימים העם ביום הזה יעוררו למעלה את דברי ימי הפורים האלה, ומכל יתעורר רצון העליון שנזכה לראות במחיית עמלק מתחת השמים לא תשכח, וכדברי הרמב"ם בהלכות מלכים שכל ג' מצות אלו תלויים זה בזה בשובר לציון ברחמים עם מלכות בית דוד ובנין בית המקדש, במהרה בימינו אמן.

לעילוי נשמת

הרבנית הצדקנית
מרת אסתר ע"ה
בת הרה"צ ר' זאב וואלף זצ"ל
נלב"ע י"ד אדר ב' תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

הנוצח ע"י נכדה
הרב שמואל יוחנן גראס שליט"א
בית שמש

ועל זה פירש אאמו"ר זצוקללה"ה מה שאמרו רז"ל שהאומות העולם כששותים וממלאים כריסם, אז הוא מנבל את פיו בדברי טומאה והבל, ומצד שני יושבים בני ישראל בשבת ומעוררים את האהבה, ומהו השייכות זה לזה. ופירש הוא ז"ל כי בעת סעודת רעוא דרעין יושבין בני ישראל יחד ומזמרין זמירות שבת, ובזה מעוררים את האהבה, ומזה ההתעררות נפתחים השערים דלעילא ונשפעים ההשפעות למטה לעולם הזה, והיהודי החרד לדבר ה' המנצל אהבה זו להתקרב אליו ית', ואם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזה יבזו לו, שמתוך זה ההתדבקות אינם חפצים מאומה זולת להיות קטור בהאי קטורא, ומאידך גיסא זה לעומת זה אם נתפס לאהבה מי שאינו ירא שמים, אז הוא מנצל זאת לכל מיני זוהמא בעולם.

והנה כשראתה אסתר שהמלך אמר לה מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, הבינה שלא נתעורר כי אם חלק אחד של האהבה, אבל חסר עוד חלק השני של הרצון ומובא בזוהר הק' שבעת מנחה מושפעים אורות הרצון ובהאי רעוא אתקטיר משה בחיי עלמא. ועל זה אמרה ומחר אעשה כדבר המלך, שאז כשיתפתחו עולמות הרצון נוכל לעורר את האהבה. כי מלחמת עמלק יש בו הסוד של מחר, ועל זה אמרה אסתר ומחר אעשה כדבר המלך, וידוע מס"ח על יום כיפורים, שהוא יום כיפורים כמו פורים, והיום הגדול והקדוש מכונה בשם מחר, וכמו שדרשו רז"ל בפסוק ויהי ממחרת וגו', שהוא ממחרת יום הכיפורים, ובמחיית עמלק נאמר ויאמר משה אל יהושע צא והלחם בעמלק מחר אנכי ניצב על ראש הגבעה, ומתוך שנוהרה אסתר שלא תחזור על הטעות של זקנה שאול המלך, לכן ביקשה לעורר את מחיית עמלק בשלימות ולכן דחתה זאת למחר באמרה ומחר אעשה כדבר המלך כפי שאמר משה ליהושע צא והלחם בעמלק מחר אנכי ניצב על ראש הגבעה וגו', עד ויחלוש יהושע את עמלק וגו'.

שהוא לא כילה עדיין בשלימות והניחו לסוף הדורות שאז יכלה הקב"ה זרעו וזכרו של עמלק, וזאת המשיכה בעת שאמרה ומחר אעשה כדבר המלך, וליום המחרת שמה לגמרי את נפשה בכפה באמרה אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב נתת לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי כי נמכרו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד וגו'. ולכאורה יקשה מאד, דהרי מי יוכל להבין וכי יש לנו מושג מה מהותו של עבדות, באיזה מצב שרוי עבד, ומה זה שהמשיכה לומר ואילו לעבדים ולשפחות נמכרו החרשתי כי אין הצר שיה

ויספר המן לאוהביו ולזרש אשתו וגו' אף לא הביאה אסתר המלכה אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קרוא לה עם המלך. והנה בשעת משתה היין נאמר ויאמר המלך לאסתר המלכה [ידוע כי המלך נקרא מלך מלכי המלכים] מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש. ואמרו רז"ל עד חצי המלכות ולא כל המלכות. ולכאורה יש להתבונן וכי מה היה קשה כל כך בשמים שאחר הצעקות והצומות והתפלות והבקשות שאמרה אסתר למרדכי לך כנוס את כל היהודים וגו' וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום, ואחר כך ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו' ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט לה המלך את שרביט הזהב וגו', ויאמר לה מה שאלתך עד חצי המלכות, והנה ברגעים כאלה שנשאה חן לפניו [יתברך], מדוע הבטיח לה למלא בקשתה רק עד חצי המלכות ולא כל המלכות. וכן למה התפתלה כל כך בעת רצון כזו בתחבולותיה לפתות את המלך ולבוא עם המן אל המשתה וגו' ומחר אעשה כדבר המלך, ומה ראתה ביום המחר שיהיה עת ראוי יותר מהיום.

אלא נראה לבאר הענין כמובא בזוהר הק' וראיתי שאאמו"ר זצוקללה"ה ציין באחד מספרי גורי האר"י על הפסוק ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, שלבשה בגדי שבת מלכתא, ובאה אל המלך בכח זכות השבת, כי כל הגזירה נתעורר משום שנהנו מסעודתו של אותו רשע, ואותו הסעודה היתה ביום השבת, ולכן ביקשה לעורר את קדושת השבת, וזהו ענין יום השלישי, דמובא בס"ח שג' ימים הראשונים של השבוע נמשך לשבת העבר, וביום רביעי אומרים בשיר של יום לכו נרננה לה', שמתנוצץ קדושת השבת, ואיש ישראל החרד לדבר ה' עושה כבר הכנה מיום רביעי על שבת קודש, ואז מעורר בכניסת השבת את האהבה, ומובר בזוהר הק' שבעת תפלת המנחה דפניא דמעלי שבתא נתעורר רצון ואהבה עצומה בלב עם ישראל. ואמרו רז"ל אהבה מקלקלת את השורה, ורגיל בפי הבריות בשם חז"ל אין לך דבר העומד בפני הרצון, ולכן בזה שנעמדה לפני המלך, עוררה את בחינת האהבה, אבל עדיין היה חסר הרצון השלם מפני שניתן לה רק עד חצי המלכות ולא כל המלכות, ולכן אמרה יבוא המלך והמן אל המשתה וגו', שאמרו רז"ל כי משתה אחשוורוש היה ביום השבת קודש, ובשעה שבני ישראל יושבים בשבת קודש ומתענגים על ה' מעוררים האהבה והרצון באמצעות זמירות שבת.

י"ל ע"י מפעלי התורה והחסד דחסידי שומרי אמונים בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כתובת המשרד: רח' שפת אמת 4 ב"ב טל' 072-2839533 058-3291146

דברי תורתם של רבוה"ק נערכו ע"י מכון תורת שומרי אמונים להפצת תורת רבותינו הק' משומרי אמונים. כל הזכויות שמורות, אין להעתיק קטעים מבלי לציין מקורם, וכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם.

